

MELEK KIZ

Kaç saat olmuştu, bu ıssız mezarlıkta zamanı şaşırılmıştım. Ağlamaktan şişmiş gözlerimle yattığı yere baktım. Küçük bir mezarlık, rengârenk güller, papatyalar, gelincikler... Bin bir çeşit çiçeklerle bezenmişti. Ne olurdu bir kez daha görebilseydim meleğimi...

Üç ay kadar olmuştu ondan ayrılalı, tekrar ağlamaya başladım. Ne çok korkardım oysa mezarlıktan yanından bile geçemezdim. Birden bir ses duydum. Korkudan dönüp bakamıyordum bile, donmuşum sanki omzuma bir el dokundu. Döner dönmez canavarımla göz göze geldik. Bu kez hiç korkmadım saklanmadım ondan. Melek anne de yanındaydı. Ne kadar da zayıflayıp çökmüşlerdi karı, koca. Ağlamaya başladılar bir yandan da melek yavrularına sesleniyorlardı, bak kim gelmiş diye. Neden sonra oturduk mezarının yanına, yıllarca kızmaktan ve korkmaktan babasının yüzüne hiç bakmamıştım. Ne kadar da benziyordu meleğime. Konuşmadan ne kadar oturduk bilemiyorum. Birden onu ilk gördüğüm gün geldi aklıma. Böyle bir bahar günüydü çiçekler, güller adeta her şey aynıydı. Okuldan eve gelmiştim. Bahçemiz rengârenk çiçeklerle, güllerle ve yeşilin bütün tonlarıyla sanki süslenmişti. Sınıf arkadaşlarımla sözleşmiştik baharı karşılama partisi yapacak (ne demekse) baharın gelişini kutlayacaktık. Alelacele yemeğimi yedim. Hazırlık yapmaya başladım, bir yandan da gözüm kapıda arkadaşlarımı bekliyordum. Annem: ‘Kızım çok sevdiğim sınıf arkadaşımın annesi vefat etti. Bugün onu ziyarete gideceğim benimle gelmeni istiyorum yavrum’ dedi. Hemen ağlamaya başladım bir yandan da bağıryordum: ‘Hayır gelemem! Arkadaşlarım gelecek’ diye. Bu kadar büyük tepki vermeme şaşırın annem dönüşte oynarsınız kızım dedi tatlı bir dille. Ağlayarak, somurtarak ve homurdanarak benim yaşımda kimse yok diye sızlanarak oldukça yavaşça yürüyordum. Gittiğimizde ağlamış, yorgun, bitkin ve moralsiz bir kadın karşıladı bizi. Konak gibi kocaman bir ev karşıladı bizi. Oldukça büyük bir bahçe, havuz, salıncak... Susmuş etrafa bakıyordum şaşkın şaşkın. Annem bahçede oturalım hava çok güzel cennet gibi burası dedi. Ben çevreyi incelerken iki eski arkadaş konuşmaya başlamışlardı bile. Belli ki birbirlerini çok özlemişlerdi. Bense bahçeyi inceliyor, adını bilmediğim ağaç ya da çiçek görürsem onlara soruyordum. Bahçe o kadar göz alıcıydı ki bana evin içini de merak ettirdi, arkama dönüp bakınca ev çok gizemli geldi. Camdan içeri bakmaya çalışıyordum ama boyum yetmiyor, göremiyordum. Evin içine girmek için anne su içebilir miyim dedim. Annem bahçede çeşme var ya yavrum bak burada demez mi. Girmek için yeni bir yol aramaya başlamışken beni unutup sohbete daldıklarını fark ettim ve birden kendimi evin içinde buldum. Masallardaki evlere benziyordu. Yüksek tavanlı oymalı tahtalar, nişler, antika eşyalar, kocaman odalar, gömme dolaplar... O kadar saklanacak yer vardı ki, ne güzel saklambaç oynanır diye düşündüm. Tahtalar yürürken ses çıkarıyordu bu yüzden daha yavaş ve daha dikkatli yürümeye başladım. Birden değişik bir ses duydum. Hayalet var bu evde diye bağıracakken kedi geldi aklıma. Bahçeden eve girdi herhalde diye yatakların altına bakmaya başladım. Sonra ses artmaya başladı bebek mi var diye odalara bakınmaya başladım. Odanın birinin kapısını aralamamla güzeller güzeli bir kızla karşılaşmam bir oldu. Hemen yanına koştum merhaba hava çok güzel bahçede oynayalım mı dedim ama bir yanıt alamadım. Israrla tekrar sordum, lütfen çok sıkıldım dedim ama yine cevap vermedi. Beni sevmedi herhalde diye düşündüğümü hatırlıyorum. Tamam, konuşma ama papatyaya toplayalım ya da salıncak var sallanalım diyorum, sadece bakıyor ve gülümsüyor. Dışarıya bahçeye koştum birden. Teyze teyze, kızınız benimle oynamak istemiyor diye bağırdım. Kadıncağız birden ağlamaya başladığında annem bana sinirli sinirli bakıyordu, izinsiz eve girdim diye. Kadın ağlamaklı devam etti ‘Babası üzülüyor kızım kimse yokken çıkarıyorum bahçeye. Kızımız hasta, konuşamıyor ve yürüyemiyor. Kimseler bilmiyor saklıyoruz’ dedi. Annem arkadaşını sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir süre hiç konuşmadan oturduk. Biraz zaman geçtikten sonra kadıncağız kendisini toparlamaya başlamıştı. Sonra içeriden gelen sesler artmaya başladı. Ben suçlu suçlu adı ne diye sordum. Melek diye cevap verdi kadın. Üzgün bir şekilde kalkıp içeri gitti. Annemle göz göze gelmek istemiyordum. Kadın güzeller güzeli Melek yavrum benim diyerek bahçeye çıkardı güzel kızını. Sarı uzun saçları, masmavi gözleri vardı. Gerçekten meleğe benziyordu. Kız devamlı bana bakıyor ve teşekkür edercesine gülümsüyordu. Bir süre birbirimizi inceledik kaç yaşındasın dedim konuşmadığını unutarak. Annesi on altı yaşında diyince şaşırıldım. Hayır, ben sekiz yaşındayım o benden küçük diye

sızlandım. Sonra bu dediğime çok üzüldüm ve sustum. Demek hastalık büyütmemişti melek kızı. Saçları ipek gibiydi okşamaya başladım birden anne şefkatiyle. Kırmızı başlıklı kızı anlatmaya başladım ona. Öyle dikkatli dinliyordu ki gözlerini bile kırpmıyordu. Sonra okuldan arkadaşlarımı anlatmaya başladım. Birden anneme, ‘anne arkadaşlarımla meleği ziyaret edebilir miyim’ diye sordum, annemin sert sert baktığını görünce sustum ve ne sakıncası var diye sormadım bile. Melek’in ellerini tutuyordum pürüzsüz cildi kaşlarına değen kirpikleri nasıl güzeldi bakmaya doyamıyordum. Annem haydi yavrum biz artık gidelim dedi zaman nasıl geçti anlamamıştım. Anne lütfen biraz daha oturalım diye yalvarıyordum. Annem, ‘Kemal Bey gelmeden gidelim daha fazla rahatsız etmeyelim sizi’ diyerek ayağa kalktı. Melek’in yanaklarından öptüm, çok zor vedalaştım. Gideceğimizi anlayınca gözlerinden yaşlar süzüldü. Annesi, ‘kızım sen yine gel Melek yavruma hikâye kitaplarını getir’ dedi bizi yollarken. Ağlayarak gelen ben yine ağlayarak geri dönüyordum. Sokağa çıkar çıkmaz annem ‘söz ver kızım Melek’in durumundan kimseye bahsetmeyeceksin çok az kişi biliyor’ dedi. Tamam deyip annemi soru yağmuruna tuttum. Neden konuşmuyor, neden yemeğini kendisi yemiyor, neden büyümüyor... Küçükken fark etmişler dedi annem. Ayaklarının üzerine basamamış, dik duramıyormuş ve ateşleniyormuş. Doktora götürmüşler fakat yinede yürüyememiş. Babası üzüntüden kahrolmuş, saklamaya başlamış kimselere söylememiş. Annem, cadde üzerinde evleri olduğunu, Melek’in durumunu fark ettikten sonra gözlerden uzak bu ıssız eve taşındıklarını sözlerine ekledi. Sadece babam nöbetçi olduğu gün hastaneye götürüyorlarmış. Annemin devam etmesine fırsat vermeden demek babam da biliyor diye atıldığımı hatırlıyorum. Koşmaya başladım annem arkamdan sesleniyor yavaş kızım düşeceksin beni bekle diye. Bir an önce eve gitmek babamla konuşmak istiyordum. Eve gider gitmez baba Melek ne zaman düzelecek dedim ağlayarak. Babam önce şaşırды ne oluyor diye sonra zor kızım çok zor dedi. Bir süre sessiz kaldı düşündü. ‘Tedaviye erken başlansaydı durumu daha iyi olurdu belki düzelirdi, tamamen iyileşme bile derdini anlatabilirdi, zor da olsa yürürdü. Ama Kemal kabullenemedi! Üzüldü, kahroldu ve insanlardan kaçtı. Melek yavruyu koruyacağım diye daha çok zarar verdi. Fark ettiğimizde her şey için çok geçti yavrum’ dedi. Sonra anneme neden götürdün çocuğu diye sitem etti. ‘Bak nasıl etkilenmiş şok olmuş yavrucak’ dedi. Annem gizlice eve girip gördüğümü söyledi. Neden öyle olmuş baba diyebildim konuşamıyordum boğazıma bir şeyler düğümlemişti sanki. Babam devam etti: ‘Zorla amcasının kızıyla evlendirmişler cahillik işte. Araştırdık bir kuşak önce yine olmuş. Akriba evliliklerinde risk iki katına çıkıyor. Zaten başka çocuk yapmadılar. Annem Allah’tan Ağabeyisi Ahmet sağlıklı, çok da zeki dedi. O gece hep melek kızı konuştuk. Yatmadan önce annem unutmama babası kimse duysun istemiyor dedi. Tamam, anne, peki ne zaman göreceğim Melek kızı dedim. Annem uyu artık yarın okula gideceksin iyi geceler kızım dedi ama hiç uykum yoktu. Ne zaman uykuya dalsam Melek kızı görüyor sıçrayarak uyanıyordum. Sonraki günler hayatımın yarısı Melek kız oldu. Babasına gözükmeden gizli gizli onlara gitmeler başlamıştı. Ona, bazen okulda olanları anlattım uzun uzun, bazen masallar bazen hikâyeler okudum. En yakın arkadaşlarımdan bile saklıyordum Melek’i, artık bizimle oynamıyorsun diye küsmeye başlamışlardı. Annesi çok memnundu ziyaretlerimden dolayı, Melek yavrusu mutlu ya. Her istemeye istemeye eve geri dönüşümde yine gel kızım diye yalvaran gözlerle bakıyordu bana. Babam ise hastayken gitme kızım Melek’in bünyesi çok zayıf diye uyarıyordu. Babaannem de çoğu zaman bana eşlik ediyor yalnız gidemezsin evleri çok uzak diyordu. Bazen de Ağabeyim bisikletle bırakıyordu. Aslında herkes ziyaretlerim için seferber olmuştu. Melek kız dostum, kardeşim, sırdaşım kısacası her şeyim oldu. O konuşmasa da çok güzel anlaşıyorduk. En çok da Rapunzel’i seviyordu hemen hemen her gün okuyordum ona. Bazen yardım ediyordum beraber yıkıyorduk Melek kızı. Ahmet Ağabey bir kardeşimiz daha oldu anne diyordu. Melek kızım sürekli beni beklediğinden bahsediyor ve derslerini aksatmamam için beni uyarıyordu. Bazı günler derslerime yardım bile ediyordu. Kışları daha zor oluyordu Melek kıza gitmek. Ders çalışmam gerekiyordu, bir de hava soğuk olunca gitmek gelmek zor oluyordu. Ben gidemeyince evde canı sıkılıyor, daha çok hasta oluyormuş. Ona hastayken bakmak da öyle zor oluyordu ki annesinin nasıl üstesinden geldiğine hayret ediyordum. Böyle bir günde Melek Anne deyiverdim annesine.

Benim yüzümden dedi melek anne. Birden daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Bir yandan da elindeki suyla mezarındaki çiçekleri sulamaya çalışıyordu. Yeterince karşı koyamadım babama,

amcama ve anneme dedi. O benim Ağabeyim sayılır diyemedim. Yok yok dedi bütün suç bende dedi yıllarca canavar sandığım Kemal amca. ‘Başlarım sizin malınıza da bölünecek mirasınıza da!’ diyemedim dedi. Anlattıklarına göre, Anadolu’da gelenek olmuş bu, aman mal bölünmesin, aman aramıza yabancı birilerini sokmayalım diye akraba olan kişileri hep evlendirmişler meğer. Melek anne ‘Bizi ölmeden mezara koydular yavrum’ dedi. Hep bizi suçladılar yok ben hamileyken düşmüşüm, kendime iyi bakmamışım... Hamileyken ilaç yutmuşum, ateşli hastalık geçirmişim... Ya bana söyledikleri dedi Kemal Amca araya girerek. ‘İçki içmişim de, günah olmuş da tövbe tövbe. Hacılar hocalar getirdiler yatırlara götürdüler bütün suçu da bize attılar bak ileride rahat rahat yatıyorlar’ dedi sinirli bir şekilde. Başımı çevirdim baktım: Kuru bakımsız dört tane mezar. Devam etti: ‘Bir de herkes bizi suçluyor. Yok, küs ölmüşler de yok miraslarına konmuşum da mezarlarını bile yaptırmamışım da’.

Yıllarca Kemal amcadan saklanan, gizli gizli kızını ziyaret eden, onu görünce dizlerinin bağı çözülen ben; siz de saklamasaydınız Melek’i! Bebekken doktora, üniversite hastanelerine götürseydiniz dedim yüksek sesle. Sonra utandım ama yılların birikimiydi işte. Annem sakın soru sorma az konuş diye sıkı sıkı tembihlerdi bir de. Zaten çok üzgünler bırak kendileri anlatmak, paylaşmak isterlerse anlatsınlar derdi. Kemal amca önce öksürdü sonra ayağa kalktı arkasını döndü. Tam gidecek diye düşünürken dönüp, ‘Haklısın kızım, çok haklısın. Önce düzelir diye bekledim kabullenemedim. Sonra insanlar alay eder diye düşündüm. Yavrumuzu deney olarak mı kullanıracaksın diyen babama inandım. Ben küçükken engelli arabasıyla sigara satan bir amca vardı. Bir gün mahallenin çocuklarının onu taşıdığını gördüm. Başka bir gün sigaralarını alıp kaçtılar bir şey yapamadım çok üzüldüm. Sonra benim yavrumun başına da böyle şeyler gelir diye sakladım işte. Sonra dolmuş aldım köylere dolmuşçuluk yaptım. Hastalardan para almadan hastaneye getirdim, götürdüm yıllarca. İlaçlarını, tekerlekli sandalyelerini aldım. Meleğime aldığım her şeyi de böylece gizleyebildim hasta bezlerini tekerlekli sandalyesini. Komşular esnaf köylülere aldığımı düşünüyordu. Yavruma yaptığım kötülüğü aklımca affettiriyordum. Tedavisinin olduğunu bilseydim her şeyimi satar kızıma baktırırdım’ dedi. Haklısın Kemal amca dedim. Aileler, öğretmenler yeterince bilinçlendiremiyorlar halkı. İnsanlar çocuklarına, yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu anlatmıyorlar. Okullarda ders olarak okutulması gerekiyor bence. Unutmamak gerekiyor ki hepimiz birer engelli adayız.

Sonra Ahmet Ağabey geldi aklıma. Ne yapıyor diye sordum yıllardır onu görmüyordum. Ankara’da okudu mühendis oldu dediler. Devlette iyi görevde ama o yavrumla hiç ilgilenemedik. Varsa yoksa melek kızımıza kendimizi adadık. Ona aşırı bakarak, onla ilgilenerek kendimizi affettireceğimizi düşündük. Ahmet bizim akraba evliliği yapmamıza hep kızdı Melek’in başına gelenlerden bizi sorumlu tuttu. Sürekli sakın başka çocuk yapmayın dedi durdu. Okul iş derken yavaş yavaş bizden koptu ama Melek’i sormak için sık sık arardı. Melek öldükten sonra aramaz oldu. Cenazeden sonra bir daha gelmedi.

Kemal amca bana sen evlenmeseydin buradan gitmeseydin Melek yavrumuz ölmezdi dedi. ‘Seni çok özledi çok aradı bir türlü yokluğuna alışamadı’ dedi. Tekrar ağlamaya başladım kendimi tutamıyordum. Devam etti: ‘Ankara’ya gidince Ahmet Ağabeyinle konuş kızım bize yol gösterin bundan sonra evleri arsaları ne yapalım. Biraz paramız da var Melek’in durumunda olan çocuklara yardım edelim. Bizleri ilkokuldan sonra okutmadılar bari okul hastane yaptıralım. Melek o kadar zamanımızı alıyordu ki daha önce düşünemedik. Ahmet’imle halledin işte dedi.

Mezarlıktan dönerken sen bize gelmeye başladıktan sonra çok gelişti kızımız dedi Melek anne. Demek ki önceden tedavi ettirsek insan içine çıkarsak her şey çok farklı olacaktı. Seni tanıdıktan sonra yemeğini daha kolay yedirmeye başladım. Neşesi yerine gelmişti yaşamaya başlamıştı sanki.

Sekreteri, randevunuz var mı diye sordu yok dedim. Randevu talebinizi biz iletir sizi ararız dedi kibarca. Lütfen siz bilgilendirin annesinden, babasından haber getirdim dedim. Toplantıda ama dedi isteksizce içeriye girerken. Ahmet Ağabey kapıda gözüktü canım kardeşim lütfen içeriye buyur dedi. Sekretere, bir daha sakın bekletme kardeşimi diye kızarak, birazdan toplantı bitecek zaten dedi. Sonra Melek hakkında konuştuk saatlerce. Çok kızgınım babama çok dedi. Onlar da yıkılmışlar çok üzgünler babanı canavar sanmıştım yıllarca dedim, biliyorum dedi. Aslında kötü biri

değil ama Melek'in durumunu inatla kabullenmemesi beni çok kızdırdı dedi. Siz evlenince çok hasta olmuş, gitmenizi kabullenememiş diye sözlerine ekledi. Ben de yanlarında olamadım okul iş derken. Defalarca çağırdım ısrar ettim buraya gelin tekrar baktıralım kardeşime dedim dinletemedim dedi. Hep bizden sonra Melek ne olacak kim bakacak diye üzüldülerdi... Sustuk, konuşamadık bir süre.

Mezarlıkta karşılaşmamızı anlattım. Kemal amcanın isteklerini anlatırken Ahmet Ağabey çekmecesini açtı bir dosya uzattı. Sonra konuşmaya başladı: 'Öyle düzgün vakıflar dernekler var ki elimden geldiğince destekliyorum ve yardımcı oluyorum. Melek'ten sonra çok duyarlı oldum. Bu hafta sonu memlekete gitmek istiyorum. Biliyorum onları çok ihmal ettim. Yoruldum, bunaldım bana da iyi gelecek. Evlen diye baskı yapacaklar ama ben evlenmekten ve çocuk yapmaktan korkuyorum' dedi. Kontrollerinizi, testlerinizi yaptırabilirsiniz dedim. 'Hangimiz yarın ne olacağımızı biliyoruz ki. Hastalıklar kazalar biz insanlar için' dedim. Haklısın dedi sıkıntılı sıkıntılı sonra birden babam ilk günden beri biliyordu bize gidip kardeşimle ilgilendiğini dedi. Anlamıştım dedim sessizce. Ne zaman dedi, meraklı gözlerle bakıyordu. Düğün günümde dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak. Hazırlıklar, kuaför ve makyaj derken Melek kıza uğrayamadım. Aklım ondaydı, nikâh kıyılırken düğün salonunda sanki bir mucize olacak Melek kız gelecek diye sağa sola baktım durdum. Gelin arabasına binerken son defa arkamda kalanlara bakınca sizin dolmuşu gördüm. Ön koltukta oturmuşlar, Kemal amca, Melek anne ve beyazlar giyinmiş Melek'im bana bakıyorlar. Birden göz göze geldik. Koştum sarmaş dolaş olduk. Ağlayarak vedalaştık. Ankara yol ayrımına kadar gelin arabasını takip ettiler, ağlayarak el salladılar' dedim. Baktım Ahmet Ağabey de ağlıyor...

Melek hayatını doyasıya yaşayamamış olsa da, ailesinin kurduğu ve destek olduğu dernekler sayesinde nice Melek'ler engelli olmanın zorluklarını ve sıkıntılarını yaşamadılar...

Melek kızın adı ise sonsuza dek okul, hastane ve derneklerde yaşamaya devam edecek...